

כתובתנו באינטרנט - <http://www.ohrshalom.net> דוא"ל - info@ohrshalom.net

י"ט תמוז תשס"ו גיליון מספר 99 - שנה שנייה העורך - נועם צחור

פרשת פנחס					כניסת שבת / שעון קייץ				
חברון	י"ט	ת"א	חיפה	ב"ש	חברון	י"ט	ת"א	חיפה	ב"ש
20:30	20:30	20:33	20:34	20:31	19:26	19:13	19:28	19:21	19:29

העלון מוקדש להאי גברא רבא האדמו"ר ממירז'יץ הרה"צ רבי ישראל דן טאוב זצוק"ל

העלון מוקדש להצלחת	העלון מוקדש לרפואת	גור' נשמת אדם העלון מוקדש לעילוי נשמת
אופיר בן תמר חיה בת נעה חנניה בן יהודית יאיר בן מירב נועם רענן בן גורית	leah בת hanna ארז בן מזל אשר בן רבקה דבורה בת מזל דוד בן יהודית	יפה גולדי בת חפציבה חיים בן נובאר מיכל בת שושנה משה חיים בן נובאר אביבה בת עליזה

מאורות הפרשה - ונתת מהודך עליו

"והעמדת אתו, לפני אלעזר הכהן, ולפני, כל-העדה וצויתיה אתו, לעיניהם. ונתתה מהודך, עליו למען ישמעו, כל-עדת בני ישראל" [במדבר כ"ז]
ופירש"י [שם] "וצויתיה אתו - על ישראל, דע שטרחנין הם סרבנים הם, על מנת שתקבל עליך".

ולהבין מדוע שיאמר אותו לעיניהם, ולכאורה היה זה שייך שלא בפניהם, והעיקר שהוא יקבל וגם שאמר למען ישמעו כל עדת ישראל, והיה לו לומר למען ישמעו אליו?

וגם מלת "עדת" לכאורה מיותרת והיה צריך הכתוב לומר למען ישמעו כל ישראל? אלא שבאה התורה ללמדנו שהתלמיד הלומד אצל הרב הרי אין לו יכולת לקבל את "שכל" הרב אלא שהוא מקבל את דיבוריו, ונמצא אם כן שדיבורי הרב הם להעמיד את בחינת המוחין של התלמיד.

ואף אם הרב מסביר לתלמיד על מנת שיבין בשכלו עם כל זה הוא לא משיג את שכל הרב, ובחינת נה"י של הרב נעשים מוחין לתלמיד, ותמיד בחינת נה"י של העולם העליון נעשה מוחין לעולם התחתון וזהו מה שאמרו בזה"ק על בחינת "נסירה".

כי כל זמן שהתלמיד חסר בבחינת המוחין הגמורים להבין את שכל הרב, אזי אי אפשר לו לנטות ימין ושמאל מדיבורי הרב, ונמצא שהוא דבוק עם רבו בבחינת נה"י של הרב ואי אפשר לו לנסור מדיבורי הרב ולומר בעניין אחר כיון שאינו מבין את שכל הרב, מדוע דיבר כך או כך ועל כורחו הוא צריך להיות דבוק עם דיבורי הרב בדיוק כפי שאמר הרב והוא דבוק עמו, אבל כשהתלמיד ישיג את המוחין ומשיג את שכל הרב אשר בתוך דיבוריו יוכל הוא בעצמו לנסור עצמו מהדבקות היה לו עם דיבורי הרב היינו מבחינת נה"י של הרב, ויכול לשנות ולדבר עם שכלו בסגנון אחר. כיון שמבין את עומק שכל רבו, ועל כן כשבא לבחינת מוחין הוא ננסר מבחינת נה"י.

והנה אמרו רז"ל [ב"ב ע"ה] פני משה כפני חמה ופני יהושע כלבנה, וכן היה באמת שמדרגת יהושע היתה למטה ודורו של משה היה דור דעה ומשה רבנו היה בחינת דעת, והדיבורים שלו היו מוחין להם.

אבל מדרגת יהושע שהיה למטה לא היה יכול להיות בחינת מוחין להם על כן אמר לו ה"ת "וסמכת ידך עליו והעמדת אתו לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה וצויתיה אותו לעיניהם" וזה משום שתלמידי חכמים נקראים "עיני העדה" כנאמר "ואם מעיני העדה נעשתה" ועל פי הפשוט היות והם מאירים את עיני השכל של עמ"י.

ומכיוון שהדיבורים שלהם נעשים להם מוחין שהם בחינת עיניים על כן הם נקראים עיני העדה, והוא שאמר הקב"ה למשה "וצויתיה" לשון "צותא חדא", שאתה תקשר ותחבר את יהושע שיהיה לעיניהם, שיהיו הדיבורים שלו בחינת מוחין ועיניים של העם, וע"י שתהיה זה שנותן מהודך עליו יוכל הוא להשיע דברים מעצמו וזה למען ישמעו לשון הבנה שבאה ממוחין של האדם, כל עדת בני"י, ע"ז שאתה תסמוך ידך עליו ותתן מהודך עליו יוכל הוא להיות בדעת כל אחד ואחד מהם, על כן נאמר "עדת" שהם אותיות "דעת" שיוכל לסבול טרחנותם "כל עדת ישראל" היינו כל דעת שבישראל, וזה בכוח דעת דמשה.

ואם כן ישים כל אחד ואחד אל ליבו הן הרב והן התלמיד להיות דבקים זה בזה, ולהיות הדיבורים בניהם באופן של הולך ועולה עד שיוכל התלמיד לנסור עצמו ולומר דיבורים משלו, ועד אז לא יזוז מדברי רבו אפילו כמלוא נימה.

כתוב בפסוק "עזה כמוות אהבה, קשה כשאל קנאה" (שיר השירים ח', ו'). זה נאמר כאן כעניין של שבח; כשאהבה עזה כמוות, הקנאה קשה כשאל, הקנאה היא כאש גדולה. מדוע? מפני שקנאה בנויה על-כך, שאינני יכול לחשוב שאין קשר של 'אחד על אחד' בעניין, וברגע שאין קשר יחידאי, כשיש עוד קשר נוסף, הוא מפריע לי ומציק לי. לכן, הקב"ה קנא הוא, ו'ה' קנא שמו" (שמות ל"ד, י"ד). מה הכוונה שהוא קנא? "אהבתי אתכם אמר ה'" (מלאכי א', ב')! ולא רק שהוא אוהב אותנו, אלא שהוא כל-כך אוהב אותנו, עד שאם אנחנו מוסרים את אהבתנו לאחר, הוא לא יסלח לנו על זה. "כי אתכם בחרתי מכל משפחות האדמה", זו בחירה של אהבה.

ומעניין, שאפילו אליבא דהלכה, כמעט כולם מסכימים, שעבודת ה' בשיתוף, מותרת לגויים ואסורה רק לישראל. "בלתי לה' לבדו" הוא הגדרת ה' ואמונת ה' רק לגבי ישראל, אבל לגבי גויים, אם הוא מאמין בה' ובעוד משהו, הוא לא נקרא עובד עבודה זרה, אלא אם כן הוא כלל לא עובד את ה'. מדוע? מכיוון שהוא מאמין בה'.

אבל אצל בני ישראל; "אהבתי אתכם אמר ה'" - אתם אהובים וקשורים ומיוחדים והדוקים אצלי, אז אני מקנא כשיש מישהו אחר. זהו העניין של קנא שמו: כל העניין נובע מכך, שהאהבה נעשית מיוחדת ומתייחדת במהותה.

למעשה, פנחס ההורג את האיש, "בקנאו את קנאתי", נובע מאותו צד של "בריתי שלום", כמו שאומר הקב"ה: נתתי לו ברית כהונת עולם "תחת אשר קנא לאלקיר" (במדבר כ"ה, ג'). הקנאות הזו באה ממידת האהבה, לא ממידת השנאה, לא מחמת מידת הגבורה, אלא היא באה מחמת מידת החסד. יש מי שאוהב, ואומר על אהבתו כמו שאומרים רבים: 'לא נורא, יבוא עוד אוטובוס'. מתי אדם אומר: 'יבוא עוד אוטובוס'? בזמן שזה לא הדבר היחיד והמיוחד שלא יכולה להיות תמורתו. אם כן, העניין של "בקנאו את קנאתי" בא מצד הייחוד, מכיוון ששורשו הוא דווקא מצד האהבה ולא מצד הגבורה. כמו שמופיע במלאכי, ושם זה בלי ספק צל והצללה מהעניין: "בריתי היתה אתו החיים והשלום" (מלאכי ב', ה'). לא במקרה הוא לוקח בדיוק את הפסוק מפרשתנו ועושה ממנו דימוי על הכהן ששפתיו ישמרו דעת. הכהן בא ממידת האהבה, אלא שמידת האהבה מקבלת פנים, צורות, ואופנים אחרים, ויש גם זמנים שהיא לא יכולה להתאפק. לכן, אותו אליהו שאומר "קנא קנאתי", הוא גם אליהו שמשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם. מהותו של הכהן כדמות של חסד והעובדה שפנחס זה אליהו, אינה נשללת בגלל קנאותו, מפני שהקנאות שלו נובעת מתוך אהבתו ולא מתוך שנאה. מצד זה, הנקודה של הכהן היא לא נקודת הקפדנות, אלא נקודת ההתייחדות.

על-פי הסבר זה, ניתן גם להבין מדוע אליהו הוא מלאך הברית, ולא אברהם כפי שהיה לכאורה ראוי להיות. הברית עומדת על ההתייחדות הגמורה, אני נותן את הכל, ומייחד את עצמי לגמרי. אליהו הוא מלאך הברית, מפני שהייחוד הוא כל מהותו, וכאן רואים איך שני הדברים נכנסים בבת אחת - מצד אחד, זו ברית בדם, אולם דם זה אינו דם של שנאה; דם זה הוא שפיכות דמים מסוג אחר. כל ברית היא חג של אהבה, והמילה מדגישה את הקשר הזה, שהוא יחיד ומיוחד. אין לו דרך אחרת ואין לו פתרון אחר.

חסידים מספרים כי בימי עלומיו נתארח נכדו של המגיד מקוז'ניץ, ר' אלעזר מקוז'ניץ, אצל רבי נפתלי מרופשיץ. פעם אחת נסתכל בחלונות ותמה כשראה שפרושים עליהם וילונות. על שאלת מארחו, מדוע הוא תמה? אמר: ממה נפשך, אם רוצים שיביטו החוצה, המסך למה הוא בא? אם רוצים שלא יביטו החוצה, הזכוכית למה היא באה? השיב לו מארחו, ר' נפתלי, בשאלה: וכיצד אתה מבאר זאת? השיב ר' אלעזר: המבקש ליתן לאהוב לבו להביט פנימה, מסלק הוא את המסך לצדדים...

- א. ביום שהיה ברית מילה היו אומרים בתפלת שחרית "וכרות עמו הברית" עד במים עזים – פסוק בפסוק.
- ב. אבי הבן היה מוסר לרבנו את כל הכיבודים ורבנו היה מחלק אותם כרצונו אבל את הברכות שלאחר המילה וקריאת שם הילד היו בעלי שמחה רבים מבקשים שהרבי יקרא בעצמו ושלא יכבד אחרים.
- ג. נהגו לחלוץ התפילין לפני ברית מילה שהתקיימה בבית המדרש,
- ד. מיד לאחר גמר הברכות לאחר המילה היה רבנו אומר מזל טוב וחוזר לביתו.
- ה. אח"כ היו מביאים לו מיני מזונות לביתו והיה חוזר ומברך את בעל הברית.
- ו. היו עושים סעודה בלילה שלפני הברית "ליל שימורים" ביום הברית וביום השלישי למילה.
- ז. בברית מילה שהייתה בשבת היה רבנו מסדר את "ב החלות תחילה, ואומר "אתקינו סעודתא" עד "זכור את יום השבת לקדשו".
- ח. לאחר מכן היו מלים את התינוק ורבנו בעצמו היה אומר את הברכות.
- ט. סדר הברכות: זכור את יום השבת לקדשו, בורא פרי הגפן, אשר קידש ידיד מבטן, באופן שהיה עולה גם לכוס של קידוש.
- י. בר"ה מלו לפני תקיעת שופר, והרבי היה המוצץ את דם הברית, ואח"כ היה תוקע בשופר כשדם המילה על שפתיו.
- יא. אצל היולדת היו תולים "שיר המעלות".
- יב. לא היו קוראים שם לבת לפני 5 ימים ללידתה.
- יג. ביום שהגיע אחד מבני רבנו לגיל שלש, היו כותבים על קלף אותיות א – מ – ת, והרבי היה מראה לילד ואומר לו: "זה אלף, זה ממ, וזה תו" וצירופן נקרא "אמת" שהוא חותמו של הקב"ה.
- יד. הקפידו לא להניח תפילין לפני י"ג שנים ויום אחד.
- טו. נהוג היה להביא את הנער ביום הבר מצווה שלו אל הרבי, והרבי היה מניח לו את התפילין בפעם הראשונה.
- טז. מנהג חסידי קומרנא להניח גם תפילין כשיטת ר"ת מיד בהגיעם למצוות.
- יז. ברכת "ברוך שפטרני" אמרו בשם ומלכות.

עאורות "היכל הברכה" –

- "כן בנות צלפחד דברת נתן לתן להם אחזת נחלה בתוך אחי אביהם והעברת את נחלת אביהן להן". [במדבר כ"ו]
- כתב המהר"א [היכל הברכה שם] וז"ל: "כתוב כמשפטן לנקבות, כי בעת שעברה הנחלה כבר נישאו לאנשים. ובאמת, לא היה אפשריות שינשאו לאנשים כי היה להם נשמות זכרים אלא שנעשו להם נס, כמבואר במדרש ובגמרא.
- והיינו שנתעברה בהם נשמות נקבות והוא כאלו היום נולדו, ולזה תמצא עניין נפלא בפרשת מסעי תהיינה להם שני פעמים מטה אביהם הכל לשון זכר כי היו נשמות זכרים ממש.
- ואח"כ כשנשאו לאנשים כתיב דדיהן משפחת אביהן כמשפט לנקבות, כי נתעבר בהם בדרך נס נשמות נקבות שיהיו ראויין להינשא לאנשים ולהוליד בנים.
- והוא מפלאי תמים דעים ברוך שנתן תורה לעמו ישראל ומאיר עיני עני זה מדוכא נפש אפילה גולה וסורה באור פני מלך חיים אכ"ר.

וזהו נשכה סכיה

ואתגניז צקוד ע"ג ס"ג וי"ה שהוא אור ויס רקיע. ונבאר
 עתה ענין צ"ן שהם סוד נואה זרכות צקוד וילוי דע"ג
 דיודין ודייוי צקוד ואל"ה זרכות ואם הנוכל וי"ו הוא
 ק"צ קו"ף זרכות והוא צקוד התפשטות הדעת צחונשים
 חקדים ואחבליל צצריה צקוד ונעשה כ"א וכן הונשים
 גזרת נעשין כ"א צקוד ק"צ הכ"ל והנה כל זה נרשם צצריה
 ההוא דעאל צשוכה שהוא יסוד דוקצא ויס ציקודה שתי
 פעם ליר שני שין דשוכה נ"ה סצרחם זה והרי הם ק"צ
 ציקודה ששם הוא צ"ן דההין מוצח כפשה ונשם מושך
 לצוץ אל כל הנשמה ממה שכבר נתצרר לגמרי לטוב והוא
 סוד נואה זרכות כתנת אור זיו הסכינה דקיינוא על רישא
 לעורר לאדם לאהבה יראה תורה ונלות ונשורש שם יוד
 ה ד"ו ד"י וו ה דוד"י וכל אלו ארבע צחינות ככללין
 ונרשומין צשני יסודות דדכר ודוקצא יוסף צנימין צקוד
 אור וי"ס רקיע נואה זרכאין שהוא ון הנוצח של שם
 צ"ן זיו הסכינה כתנת אור ליתן לכפץ כח לצרר כתנת
 עור למדריגות כתנת אור אלהא דנאיר ענני והנה כל
 הארבע מושכין על ידי יסוד העולה עד הדעת עליון
 ומושיך כל אלו ארבע הונכות עד דעאל עם אלו הונכות
 לשוכה ולכן כל אלו רומזין ציקוד צקוד שם שדי ש
 שלשה ויין ד שני ויין עם יוד יעלה ארבעים והוא כח
 אור שציקוד העולה ומושיך ארבע יודין נודעת עליון כל
 חסד שאינם נשתנים ולא ונתעצם אור הנואיר נוסף עולם
 ועד סופו עד שיורד אור זה ליסוד צלי שום סיני ועוצית
 ובתוך אלו וווי ונקבל צחינות אור היורד עד שם. ו
 הוא שתלייר אות ש"ן שלשה ויין וצראשם שלשה יודין
 ו צ' ויין עם יוד ויהיה על ידו הונכה סכיה והוא
 שעולה אור יסוד שדי זה ומושיך צחינות ויס שמושיך אור
 ארבע יודין דע"ג ושלשה מהם מלצ"ס צשלשה יודין דס"ג
 הרי עי"ן כמנין ליור הסכי וכשעולה אור זה של היסוד
 עד דעת עליון מושך על ידו צחינות ויס שהוא עלמו
 אור אלה שיש צו סיני ועוציות מועט והתלצקות ג' ליור
 שם וצ"ד שלשה י"ו של השין שני ויין של פדלת יוד
 הוא עשרה ויולאין ממנה תלת קולין שהם שלשה ויין סך
 הכל 99 99 99 99 עולה פ"ח ועל ידו מושך
 צחינות רקיע ון שם יוד הא ואו הא שצזעיר וציקוד יס
 ארבע צחינות אור ואור הנחיה ונעשה אצח חי ואצח עלמו
 ואור של כתנת עור המכסה על היסוד וצקלה כיוול הערלה
 ואתגלי העטרה וסוד פ"ח הכ"ל הלא דם מילה א' ח"ה
 ח"ה אה"ה יוד הא וו הא. ד' ליור וצ"ד 99 99 99
 99 י"ו עולה נואה זרכות שמושיך היסוד וייסוד דצינה
 דעת דזעיר צח ויס חיים כתנת אור הנושיך על כל כפץ
 זיהרא דשכינתא אחר הנוילה להחזיר כתנת עור לכתנת אור
 ונארור לצרוך נואה זרכות וכל זה סוד אור

של כלי יסוד אצח חי נקרא ויס שכבר הם עצים ונתלצבים
 דהיינו שלשה יודין דע"ג ונתלצבין ונתעצין מועט כשהם
 משתנים צחוך שלשה יודין דס"ג וקס"א אע"פ שהם זכים
 צתכלית יס צו קלת עוציות ונעט ון הועט ונקרא ויס
 על רמז שני הונכות ארבע יודין ושלשה יודין וצ' כוללים
 הוא חסד ויס והנה כשהטפה הונכה סכיה של שלשה
 יודין תחתונים דע"ג יורד עתה צזה הלצוץ דס"ג הנקרא
 ויס צחוך זעיר נעשה היחוד השלם הויה אלהים כי הטפה
 הוא הויה מושך ונשם ע"ג דיודין ונתלצב צזעיר הנקרא
 אלהים וזה אלהים צסוד צח אלהים נעשה לצוץ אל הטפה
 ואור שהוא הויה וגם כיון שהוא ויס יס צו עציות ויס צו
 עכירו צהעלם גדול נקרא אלהים ותכוין כי אור ארבע יודין
 וגם הונכה סכיה אצח חי מושיך אור ארבע יודין אלה
 שאינו נתלצב אלא שלשה צחוך שלשה דס"ג הרי י"א יודין
 ועם כללות ע"ג ס"ג הוא קי"צ הויה אלהים ועתה
 אתגניז ה"א אור וטפה צקוד רקיע צטר השגול צחינות
 מ"ה והענין שאחר שאותה טפה הנקראת אור ע"ג נעשה
 צה הונכה סכיה לצוץ דק ויס על ידי שלשה יודין דס"ג
 הולצ"ס את כר"ל שלשה יודין דע"ג של הונכה סכיה ולריך
 עתה להושיך על ידי היסוד דהיינו כלי שלו שעל ידי
 הונכה השלישית יקראו הוים שכאשר יצא זה הולד לאור
 עולם הנה אז יהיה מלצוץ צקוד רקיע צטר השגול והונכה
 שלישית זאת אינה אלא ליור אחרונה הי דע"ג כי כאשר
 התינוק יולד לאור עולם אינו מתגלה צו אלא כפץ הי
 אחרונה והשאר שהם רוח ונשמה הם צו צכה ולא צפועל
 אך על ידי עסקו צתורה ונלות יעשה לצוץ אלהים ואז גם
 הם יתלצבו ויתגזו צלצוץ ויתגלה צפועל אל הכפץ ולכן
 כל הונכה הזאת השלישית אינו אלא אל יוד אחרונה
 דע"ג ולצוץ הזה הנושיך על ידי כלי וגוף של היסוד אין צו
 כח לעלות אל הדעת עליון אלא הלצוץ צזעיר עלמו צשם
 וי"ה דאלפין שלו ואינו מלמעלה וסיאך מתלצב זה האור
 דס"ג צו"ה כי כל האלפין וצינה ולמטה הם יוד והרי יודין
 דס"ג הם עכונן לורת אלפין דו"ה ושם מ"ה כולו צמילוי
 אלפין צקוד רקיע וסוד התלצבת ואו דס"ג שפורשה אהיה
 צריצוץ שהוא דם צקוד רציעית דם מתלצב צאדם שם מ"ה
 ונעשה דם אדם (צשונוע תפלה) והרי שצחינות כפץ לצדה
 שהוא רציעית דם הוא מתלצב צאלף של ואו דו"ה ונעשה
 שם רקיע השגול צטר לצוץ של דם הכפץ יותר צעציות
 מלצוץ ויס והנה צחינות ויס הוא הויה אלהים אך עתה
 שחזרה להתלצב צלצוץ צטר נקרא אלהים צחמוריים שגולד
 ריצוץ אהיה של ואו דו"ה נעשה ריצוץ אלהים ונקרא רקיע
 כי שם נקרא ונתגלה עציות הוים והרי כתצח אור דאתצרי